



WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 kwietnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Stępka (przewodniczący)
SSN Tomasz Artymiuk (sprawozdawca)
SSN Andrzej Tomczyk

Protokolant Katarzyna Wępa

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Marka Zajkowskiego,
w sprawie **K. W., J. J. i A. R.**

skazanych z art. 53 ust 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i in.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 9 kwietnia 2025 r.,

kasacji wniesionych przez obrońcę skazanych

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie

z dnia 11 stycznia 2024 r., sygn. akt II AKa 212/23

zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim

z dnia 28 lipca 2022 r., sygn. akt II K 211/19,

1. uchyla zaskarżony wyrok oraz zmieniony nim wyrok Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim w odniesieniu do skazanego K. W. w zakresie czynów zarzuconych mu w pkt. I, II i III aktu oskarżenia, a na podstawie art. 536 k.p.k. w zw. z art. 435 k.p.k. również w odniesieniu do skazanego J. J. w zakresie czynów zarzuconych mu w pkt. VII, VIII i IX aktu oskarżenia oraz A. R. w zakresie czynów zarzuconych jej w pkt. X, XI, XII i XIII aktu

oskarżenia i w tej części przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Gorzowie Wielkopolskim;

2. oddala jako oczywiście bezzasadną kasację obrońcy K. W. w części dotyczącej czynów zarzuconych mu w pkt. IV, V, VI aktu oskarżenia i w tej części zwalnia skazanego od ponoszenia kosztów postępowania kasacyjnego;

3. zarządza zwrot K. W., J. J. oraz A. R. uiszczonych przez nich opłat od kasacji.

[[J.J.]

Tomasz Artymiuk

Andrzej Stępka

Andrzej Tomczyk

UZASADNIENIE

Aktem oskarżenia wniesionym w dniu 24 grudnia 2019 r. przez Prokuraturę Okręgową w Gorzowie Wlkp.:

1. K. W. oskarżony został o to, że:
2. „w okresie od co najmniej 27 listopada 2017 roku do 28 sierpnia 2018 roku w P., J., G., W. i innych miejscowościach na terenie kraju, brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, kierowanej przez K. M., w skład której wchodził J. J., A. R. i inne ustalone i nieustalone osoby, mającej na celu popełnianie przestępstw polegających na przetwarzaniu i wytwarzaniu środków odurzających w postaci oleju konopnego i pochodnych zawierających składnik aktywny THC (tetrahydrokannabinol), w której odpowiadał on za organizację produkcji, zamówienia oraz dystrybucję”, tj. o czyn z art. 258 § 1 k.k.;
3. „w okresie od co najmniej 27 listopada 2017 roku do 28 sierpnia 2018 roku w P., G., i innych miejscowościach, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej kierowanej przez K. M., w skład której wchodził J. J., A. R. i inne ustalone oraz nieustalone osoby, w ramach podziału zadań w grupie, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czyniąc sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, działając wspólnie i w porozumieniu z J. J. i

innymi osobami, uczestniczył w przetwarzaniu i wytwarzania środków odurzających w postaci oleju konopnego i pochodnych zawierających składnik aktywny THC (tetrahydrokannabinol), wykorzystując do tego celu naczynia i przyrządy wytworzone w innym celu, a przystosowane następnie do przetwarzania środków odurzających, w tym destylatory, pojemniki z blachy kwasoodpornej, plastikowe beczki, chłodnice, a następnie wprowadzał tak wytworzone środki do obrotu, a mianowicie olej konopny zawierający składnik aktywny THC (tetrahydrokannabinol), w ilości nie mniejszej niż 21,940 litrów podzielonych na 2194 porcji po 10 ml o łącznej wartości 219.400 zł, nie mniej niż 81 kapsulek z olejem po 243 zł, pastę z konopi w postaci 56 strzykawek po 2 ml każda o wartości 16.800 zł, gdzie wszystkie te substancje zawierały składnik aktywny THC (tetrahydrokannabinol), a które to środki odurzające, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wprowadzał następnie do obrotu na terenie Polski, Hiszpanii, Danii i Niemiec, przesyłając je za pośrednictwem poczty”, tj. o czyn z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (dalej w tekście – u.p.n.) w zw. z art. 54 ust. 1 u.p.n. w zw. z art. 59 ust. 1 u.p.n. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.;

4. „w dniu 27 sierpnia 2018 roku, w miejscowości P., działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej kierowanej przez K. M., w skład której wchodził J. J., A. R. i inne ustalone oraz nieustalone osoby, w ramach podziału zadań w grupie, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czyniąc sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu, posiadał nie mniej niż 104,85 kg środków odurzających w postaci marihuany zapakowanej w worki, 594,45 g marihuany zapakowanej w opakowania przeznaczone do handlu i wysyłki jako gotowe towary konsumpcyjne, jak również 485,65 gram substancji zapakowanej jako [...] zawierającej meskalinę, które to środki przygotowywał do wprowadzenia do obrotu, w postaci przetworzonego oleju konopnego i innego rodzaju towarów konsumpcyjnych, zawierających THC (tetrahydrokannabinol), która to ilość wskazanych środków odurzających jest ilością znaczną”, tj. o czyn z art. 62 ust. 2 u.p.n. i art. 56 ust. 3 u.p.n. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 k.k.;

5. „w dniu 27 sierpnia 2018 roku w J. gm. [...], wbrew przepisom obowiązującej

ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii posiadał środek odurzający w postaci ziela konopi innych niż włókniste z grupy IVN, tzw. marihuany w ilości 91,88 gr, zarazem uczestniczył w obrocie tą substancją, która to ilość wskazanych środków odurzających jest ilością znaczną”, tj. o czyn z art. 62 ust. 2 u.p.n. w zw. z art. 56 ust. 3 u.p.n. w zw. z art. 11 § 2 k.k.;

6. „w okresie od 1 sierpnia 2018 roku do dnia 28 sierpnia 2018 roku, wbrew przepisom ustawy udzielił A. S. środek odurzający w postaci ziela konopi indyjskich innych niż włókniste z grupy IVN tzw. marihuany w ilości łącznej 1,32 gr”, tj. o czyn z art. 58 ust. 1 u.p.n.;

„w okresie od 25 do 27 sierpnia 2018 roku, na terenie G. udzielił M. G., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, środek odurzający w postaci 2 gram ziela konopi indyjskiej innych niż włókniste z grupy IVN tzw. marihuany, za łączną kwotę 80 zł”, tj. o czyn z art. 59 ust. 1 u.p.n.;

2. J. J. oskarżony został o to, że:

7. „w okresie od co najmniej 27 listopada 2017 roku do 28 sierpnia 2018 roku w P., J., G., W. i innych miejscowościach na terenie kraju, brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, kierowanej przez K. M., w skład której wchodził K. W., A. R. i inne ustalone i nieustalone osoby, mającej na celu popełnianie przestępstw polegających na przetwarzaniu i wytwarzania środków odurzających w postaci oleju konopnego i pochodnych zawierających składnik aktywny THC (tetrahydrokannabinol), w której odpowiadał on za organizację produkcji, zamówienia oraz dystrybucję”, tj. o czyn z art. 258 § 1 k.k.;

8. „w okresie od co najmniej lutego 2018 roku do 28 sierpnia 2018 roku w P., G., i innych miejscowościach, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej kierowanej przez K. M., w skład której wchodził K. W., A. R. i inne ustalone oraz nieustalone osoby, w ramach podziału zadań w grupie, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czyniąc sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, działając wspólnie i w porozumieniu z J. J. (? – uwaga SN) i innymi osobami, uczestniczył w przetwarzaniu i wytwarzania środków odurzających w postaci oleju konopnego i pochodnych zawierających

składnik aktywny THC (tetrahydrokannabinol), wykorzystując do tego celu naczynia i przyrządy wytworzone w innym celu, a przystosowane następnie do przetwarzania środków odurzających, w tym destylatory, pojemniki z blachy kwasoodpornej, plastikowe beczki, chłodnice, a następnie wprowadzał tak wytworzone środki do obrotu, a mianowicie olej konopny zawierający składnik aktywny THC (tetrahydrokannabinol), w ilości nie mniejszej niż 21,940 litrów podzielonych na 2.194 porcji po 10 ml o łącznej wartości 219.400 zł, nie mniej niż 81 kapsulek z olejem po 243 zł, pastę z konopi w postaci 56 strzykawk po 2 ml każda o wartości 16.800 zł, gdzie wszystkie te substancje zawierały składnik aktywny THC (tetrahydrokannabinol), a które to środki odurzające, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wprowadzał następnie do obrotu na terenie Polski, Hiszpanii, Danii i Niemiec, przesyłając je za pośrednictwem poczty”, tj. o czyn z art. 53 ust. 2 u.p.n. w zw. z art. 54 ust. 1 u.p.n. w zw. z art. 59 ust. 1 u.p.n. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.;

9. „w dniu 27 sierpnia 2018 roku, w miejscowości P., działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej kierowanej przez K. M., w skład której wchodził K. W., A. R. i inne ustalone oraz nieustalone osoby, w ramach podziału zadań w grupie, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czyniąc sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu, posiadał nie mniej niż 104,85 kg środków odurzających w postaci marihuany zapakowanej w worki, 594,45 g marihuany zapakowanej w opakowania przeznaczone do handlu i wysyłki jako gotowe towary konsumpcyjne, jak również 485,65 gram substancji zapakowanej jako [...] zawierającej meskalinę, które to środki przygotowywał do wprowadzenia do obrotu, w postaci przetworzonego oleju konopnego i innego rodzaju towarów konsumpcyjnych, zawierających THC (tetrahydrokannabinol), która to ilość wskazanych środków odurzających jest ilością znaczną”, tj. o czyn z art. 62 ust. 2 u.p.n. i art. 56 ust. 3 u.p.n. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 k.k.;
3. A. R. oskarżona została o to, że:
 10. „w okresie od co najmniej 27 listopada 2017 roku do 28 sierpnia 2018 roku w P., J., G., W. i innych miejscowościach na terenie kraju, brała udział w

zorganizowanej grupie przestępczej, kierowanej przez K. M., w skład której wchodził J. J., K. W. i inne ustalone i nieustalone osoby, mającej na celu popełnianie przestępstw polegających na przetwarzaniu i wytwarzaniu środków odurzających w postaci oleju konopnego i pochodnych zawierających składnik aktywny THC (tetrahydrokannabinol), w której odpowiadała ona za zamówienia oraz dystrybucję”, tj. o czyn z art. 258 § 1 k.k.;

11. „w okresie od co najmniej 27 listopada 2017 roku do 28 sierpnia 2018 roku w P., G., i innych miejscowościach, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej kierowanej przez K. M., w skład której wchodził J. J., K. W. i inne ustalone oraz nieustalone osoby, w ramach podziału zadań w grupie, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czyniąc sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, działając wspólnie i w porozumieniu z J. J., K. W. i innymi osobami, uczestniczyła w przetwarzaniu i wytwarzaniu środków odurzających w postaci oleju konopnego i pochodnych zawierających składnik aktywny THC (tetrahydrokannabinol), wykorzystując do tego celu naczynia i przyrządy wytworzone w innym celu, a przystosowane następnie do przetwarzania środków odurzających, w tym destylatory, pojemniki z blachy kwasoodpornej, plastikowe beczki, chłodnice, w ten sposób że rozlewała go, pakowała i przygotowywała do wysyłki, a następnie wprowadzała tak wytworzone środki do obrotu, a mianowicie olej konopny zawierający składnik aktywny THC (tetrahydrokannabinol), w ilości nie mniejszej niż 21,940 litrów podzielonych na 2.194 porcji po 10 ml o łącznej wartości 219.400 zł, nie mniej niż 81 kapsułek z olejem po 243 zł, pastę z konopi w postaci 56 strzykawek po 2 ml każda o wartości 16.800 zł, gdzie wszystkie te substancje zawierały składnik aktywny THC (tetrahydrokannabinol), a które to środki odurzające, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wprowadzała następnie do obrotu na terenie Polski, Hiszpanii, Danii i Niemiec, przesyłając je za pośrednictwem poczty”, tj. o czyn z art. 53 ust. 2 u.p.n. w zw. z art. 54 ust. 1 u.p.n. w zw. z art. 59 ust. 1 u.p.n. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.;

12. „w dniu 27 sierpnia 2018 roku, w miejscowości P., działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej kierowanej przez K. M., w skład której wchodził J. J., A. R. (? – uwaga SN) i inne ustalone oraz nieustalone osoby, w ramach podziału zadań w grupie, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czyniąc sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu, posiadała nie mniej niż 104,85 kg środków odurzających w postaci marihuany zapakowanej w worki, 594,45 g marihuany zapakowanej w opakowania przeznaczone do handlu i wysyłki jako gotowe towary konsumpcyjne, jak również 485,65 gram substancji zapakowanej jako [...] zawierającej meskalinę, które to środki przygotowywała do wprowadzenia do obrotu, w postaci przetworzonego oleju konopnego i innego rodzaju towarów konsumpcyjnych, zawierających THC (tetrahydrokannabinol), która to ilość wskazanych środków odurzających jest ilością znaczną”, tj. o czyn z art. 62 ust. 2 u.p.n. i art. 56 ust. 3 u.p.n. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 k.k.;
13. „w dniu 17 września 2018 roku w G. w mieszkaniu przy ul. [...], wbrew przepisom ustawy, posiadała środek odurzający w postaci 30 ml oleju konopnego zawierającego składnik aktywny THC (tetrahydrokannabinol)”, tj. o czyn z art. 62 ust. 1 u.p.n.;
4. M. P. oskarżony został o to, że:
 14. „w okresie od nie później niż 20 lipca 2018 roku do 30 sierpnia 2018 roku, działając w krótkich odstępach czasu, z góry powziętym zamiarem, na terenie nieustalonej miejscowości na terenie Polski, wbrew przepisom obowiązującej ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, brał udział we wprowadzeniu do obrotu środka odurzającego w postaci ziela konopi innych niż włókniste z grupy IVN, tzw. marihuany w ilości nie mniej niż 100 gram, o wartości rynkowej nie mniejszej niż 3.000 zł, w ten sposób, że w nieustalonych okolicznościach przekazał wyżej wymienioną substancję narkotyczną K. W., do miejscowości J., gm. [...], w celu dalszej ich odsprzedaży, przy czym ilość wprowadzonych do obrotu środków odurzających jest ilością znaczną”, tj. o czyn z art. 56 ust. 3 u.p.n. w zw. z art. 12 § 1 k.k.;
 15. „w dniu 20 sierpnia 2019 roku, w miejscu swojego zamieszkania w C., wbrew

przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, posiadał 2 gramy ziela konopi innych niż włókniste z grupy IVN, tzw. marihuany, oraz 1 tabletkę extasy, o łącznej szacunkowej wartości rynkowej nie mniejszej niż 80 zł”, tj. o czyn z art. 62 ust. 1 u.p.n.;

16. „w okresie od nie później niż 20 lipca 2018 roku do 20 sierpnia 2019 roku, działając w krótkich odstępach czasu, z góry powziętym zamiarem, na terenie C. i okolic, wbrew przepisom obowiązującej ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, posiadał środek odurzający w postaci ziela konopi innych niż włókniste z grupy IVN, tzw. marihuany w ilości nie mniej niż 30 gram, o wartości rynkowej nie mniejszej niż 900 zł, która to ilość jest ilością znaczną”, tj. czyn z art. 56 ust. 3 u.p.n. w zw. z art. 12 § 1 k.k.;
5. P. S. oskarżony został o to, że:
 17. „w okresie od co najmniej 27 listopada 2017 roku do 28 sierpnia 2018 roku w P., J., G. i innych miejscowościach na terenie kraju, działając wspólnie i w porozumieniu z K. M., K. W., J. J., A. R. i innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej brał udział w kierowanej przez K. M., zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw polegających na przetwarzaniu i wytwarzania środków odurzających w postaci oleju konopnego i pochodnych zawierających składnik aktywny THC (tetrahydrokannabinol), w której odpowiadał on za przekazywanie za pośrednictwem własnego konta bankowego środków finansowych z tejże działalności na konta pozostałych członków grupy”, tj. o czyn z art. 258 § 1 k.k.;
 18. „w okresie od co najmniej 27 listopada 2017 roku do 28 sierpnia 2018 roku w P., J., G. i innych miejscowościach na terenie kraju, działając w krótkich odstępach czasu, z góry powziętym zamiarem, wspólnie i w porozumieniu z K. M., K. W., J. J. i innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami, przyjmował na swoje konto bankowe, założone w B. S.A. o nr [...], środki płatnicze, pochodzące z przestępstw polegających na przetwarzaniu i wytwarzania środków odurzających w postaci oleju konopnego i pochodnych zawierających składnik aktywny THC (tetrahydrokannabinol), w kwocie nie mniejszej niż 21.605,75 zł, a następnie przekazywał je na konta bankowe

należące do pozostałych członków grupy”, tj. o czyn z art. 299 § 1 i 5 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k.

Wyrokiem z dnia 28 lipca 2022 r., sygn. akt II K 211/19, Sąd Okręgowy w Gorzowie Wlkp. uznał:

- A. K. W. za winnego tego, że:
- I. „w okresie od co najmniej 21 listopada 2017 roku do 28 sierpnia 2018 roku w P., J., G. i innych miejscowościach na terenie kraju, brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, kierowanej przez inną ustaloną osobę, w skład której wchodził także J. J., A. R. i inne nieustalone osoby, mającej na celu popełnianie przestępstw polegających na przetwarzaniu i wytwarzaniu środków odurzających w postaci oleju konopnego i pochodnych zawierających składnik aktywny THC (tetrahydrokannabinol), jak też dystrybucję takich środków, w której odpowiadał on za organizację produkcji, zamówienia oraz dystrybucję”, tj. występku z art. 258 § 1 k.k. i za to na podstawie powołanego przepisu wymierzył mu karę 7 miesięcy pozbawienia wolności;
 - II. „w okresie od co najmniej 21 listopada 2017 roku do 28 sierpnia 2018 roku w P., G. i innych miejscowościach, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w ramach przyjętego podziału zadań, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z J. J. i A. R. oraz innymi osobami, czyniąc sobie z popełnienia tego przestępstwa stałe źródło dochodu, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, uczestniczył w przetwarzaniu i wytwarzaniu środków odurzających w postaci oleju konopnego i pochodnych zawierających składnik aktywny THC (tetrahydrokannabinol) - tj. oleju konopnego zawierającego składnik aktywny THC (tetrahydrokannabinol) w ilości nie mniejszej niż 21,94 (dwadzieścia jeden i dziewięćdziesiąt cztery dziesiąte) litra, co stanowiło 2194 (dwa tysiące sto dziewięćdziesiąt cztery) porcje po 10 (dziesięć) ml każda o łącznej wartości 219.400 (dwieście dziewięćnaście tysięcy czterysta) złotych, nie mniej niż 81 (osiemdziesiąt jeden) kapsulek z olejem o wartości 243 (dwustu czterdziestu trzech) złotych, pastę z konopi w postaci 56 (pięćdziesięciu sześciu) strzykawek po 2 (dwa) ml każda o wartości 16.800 (szesnastu tysięcy

ośmiuset) złotych, wykorzystując do tego celu naczynia i przyrządy wytworzone w innym celu, a następnie przystosowane do przetwarzania środków odurzających, w tym destylatory, pojemniki z blachy kwasoodpornej, plastikowe beczki, chłodnice, po czym wprowadzał tak wytworzone środki do obrotu na terenie Polski, Hiszpanii, Danii i Niemiec, przesyłając je za pośrednictwem poczty”, tj. o zbrodni z art. 53 ust. 2 u.p.n. w zb. z art. 54 ust. 2. u.p.n. w zb. z art. 56. ust. 1 u.p.n. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 53 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11. § 3 k.k. wymierzył mu kary 4 lat pozbawienia wolności oraz grzywny w wysokości 250 stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki za 200 złotych;

- III. „w dniu 27 sierpnia 2018 roku w miejscowości P., działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej i w ramach podziału zadań oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czyniąc sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu, uczestniczył w obrocie znaczną ilością substancji psychotropowej w postaci 485,65 (czterystu osiemdziesięciu pięciu i sześćdziesięciu pięciu setnych) grama meskaliny - oznaczonej jako produkt o nazwie [...] oraz środkiem odurzającym w postaci 1,62 (jednego i sześćdziesięciu dwóch setnych) grama ziela konopi innych niż włókniste (dalej marihuany)”, tj. występku z art. 56 ust. 3 u.p.n. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 56 ust. 3 u.p.n. wymierzył mu kary 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywny w wysokości 150 stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki za 200 złotych;
- IV. „w dniu 27 sierpnia 2018 roku w miejscowości J. posiadał 88,28 (osiemdziesiąt osiem i dwadzieścia osiem setnych) grama, czyli znaczną ilość marihuany”, tj. występku z art. 62 ust. 2 u.p.n. i za to na podstawie tego przepisu wymierzył mu karę roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności;
- V. czynu opisanego w pkt. V części wstępnej wyroku, przy ustaleniu, że „udzielił nie 1,32 a 1,34 grama marihuany”, tj. występku z art. 58 ust. 1 u.p.n. i za to na podstawie powołanego przepisu wymierzył mu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności;
- VI. czynu opisanego w pkt. VI. części wstępnej wyroku, przy ustaleniu, że udzielił

marihuanę M. G., a nie G., tj. występku z art. 59 ust. 1 u.p.n. i za to na podstawie powołanego przepisu wymierzył mu karę roku pozbawienia wolności;

VII. na podstawie art. 85 § 1 k.k., art. 86 § 1 i 2 k.k., w brzmieniu obowiązującym do dnia 23 czerwca 2020 r., połączył orzeczone wobec oskarżonego K. W. kary jednostkowe pozbawienia i grzywny orzekając kary łączne 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz 300 stawek dziennych grzywny, przyjmując jedną stawkę za 200 złotych;

B. J. J. za winnego tego, że:

VIII. „w okresie od lutego 2018 roku do 28 sierpnia 2018 roku w P., J., G. i innych miejscowościach na terenie kraju, brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, kierowanej przez inną ustaloną osobę, w skład której wchodził także K. W., A. R. i inne nieustalone osoby, mającej na celu popełnianie przestępstw polegających na przetwarzaniu i wytwarzania środków odurzających w postaci oleju konopnego i pochodnych zawierających składnik aktywny THC (tetrahydrokannabinol), jak też dystrybucję takich środków, w której odpowiadał on za produkcję tych środków”, tj. występku z art. 258 § 1 k.k. i za to na podstawie powołanego przepisu wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

IX. „w okresie od lutego 2018 roku do 28 sierpnia 2018 roku w P., G. i innych miejscowościach, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w ramach przyjętego podziału zadań, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z K. W. i A. R. oraz innymi osobami, czyniąc sobie z popełnienia tego przestępstwa stałe źródło dochodu, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, uczestniczył w przetwarzaniu i wytwarzania środków odurzających w postaci oleju konopnego i pochodnych zawierających składnik aktywny THC (tetrahydrokannabinol) - tj. oleju konopnego zawierającego składnik aktywny THC (tetrahydrokannabinol) w ilości nie mniejszej niż 21,94 (dwadzieścia jeden i dziewięćdziesiąt cztery dziesiąte) litra, co stanowiło 2194 (dwa tysiące sto dziewięćdziesiąt cztery) porcje po 10 (dziesięć) ml każda o łącznej wartości 219.400 (dwieście dziewięćnaście tysięcy czterysta) złotych, nie mniej niż 81 (osiemdziesiąt

jeden) kapsulek z olejem o wartości 243 (dwustu czterdziestu trzech) złotych, pastę z konopi w postaci 56 (pięćdziesięciu sześciu) strzykawek po 2 (dwa) ml każda o wartości 16.800 (szesnastu tysięcy ośmiuset) złotych, wykorzystując do tego celu naczynia i przyrządy wytworzone w innym celu, a następnie przystosowane do przetwarzania środków odurzających, w tym destylatory, pojemniki z blachy kwasoodpornej, plastikowe beczki, chłodnice, które następnie były wprowadzane do obrotu na terenie Polski, Hiszpanii, Danii i Niemiec za pośrednictwem poczty”, tj. o zbrodni z art. 53 ust. 2 u.p.n. w zb. z art. 54 ust. 2 u.p.n. w zb. z art. 56. ust. 1 u.p.n. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 53 ust. 2 u.p.n. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu kary „3 (trzech) lat i 4 (czterech) lat” pozbawienia wolności oraz grzywny w wysokości 200 stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki za 200 złotych;

X. „w dniu 27 sierpnia 2018 roku w miejscowości P., działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej i w ramach podziału zadań oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czyniąc sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu, uczestniczył w obrocie znaczną ilością substancji psychotropowej w postaci 485,65 (czterystu osiemdziesięciu pięciu i sześćdziesięciu pięciu setnych) grama meskaliny - oznaczonej jako produkt o nazwie [...] oraz środkiem odurzającym w postaci 1,62 (jednego i sześćdziesięciu dwóch setnych) grama ziela konopi innych niż włókniste (dalej marihuany)”, tj. występku z art. 56 ust. 3 u.p.n. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 56. ust. 3 u.p.n. wymierzył mu kary 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywny w wysokości 150 stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki za 200 złotych;

XI. na podstawie art. 85 § 1 k.k., art. 86 § 1 i 2 k.k., w brzmieniu obowiązującym do dnia 23 czerwca 2020 r., połączył orzeczone wobec oskarżonego J. J. kary jednostkowe pozbawienia wolności i grzywny, orzekając kary łączne 4 lat pozbawienia wolności oraz 200 stawek dziennych grzywny, przyjmując jedną stawkę za 200 złotych;

C. A. R. za winną tego, że:

XII. „w okresie od co najmniej 21 listopada 2017 roku do 28 sierpnia 2018 roku w

P., J., G. i innych miejscowościach na terenie kraju, brała udział w zorganizowanej grupie przestępczej, kierowanej przez inną ustaloną osobę, w skład której wchodził także K. W., J. J. i inne nieustalone osoby, mającej na celu popełnianie przestępstw polegających na przetwarzaniu i wytwarzania środków odurzających w postaci oleju konopnego i pochodnych zawierających składnik aktywny THC (tetrahydrokannabinol), jak też dystrybucję takich środków, w której odpowiadała za zamówienia oraz dystrybucję”, tj. występkę z art. 258 § 1 k.k. i za to na podstawie powołanego przepisu wymierzył jej karę 7 miesięcy pozbawienia wolności;

- XIII. „w okresie od lutego 2018 roku do 28 sierpnia 2018 roku w P., G. i innych miejscowościach, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w ramach przyjętego podziału zadań, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z K. W. i J. J. oraz innymi osobami, czyniąc sobie z popełnienia tego przestępstwa stałe źródło dochodu, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, uczestniczyła w przetwarzaniu i wytwarzania środków odurzających w postaci oleju konopnego i pochodnych zawierających składnik aktywny THC (tetrahydrokannabinol) - tj. oleju konopnego zawierającego składnik aktywny THC (tetrahydrokannabinol) w ilości nie mniejszej niż 21,94 (dwadzieścia jeden i dziewięćdziesiąt cztery dziesiąte) litra, co stanowiło 2194 (dwa tysiące sto dziewięćdziesiąt cztery) porcje po 10 (dziesięć) ml każda o łącznej wartości 219.400 (dwieście dziewięćnaście tysięcy czterysta) złotych, nie mniej niż 81 (osiemdziesiąt jeden) kapsulek z olejem o wartości 243 (dwustu czterdziestu trzech) złotych, pastę z konopi w postaci 56 (pięćdziesięciu sześciu) strzykawek po 2 (dwa) ml każda o wartości 16.800 (szesnastu tysięcy ośmiuset) złotych, wykorzystując do tego celu naczynia i przyrządy wytworzone w innym celu, a następnie przystosowane do przetwarzania środków odurzających, w tym destylatory, pojemniki z blachy kwasoodpornej, plastikowe beczki, chłodnice, które następnie były wprowadzane do obrotu na terenie Polski, Hiszpanii, Danii i Niemiec za pośrednictwem poczty”, tj. o zbrodni z art. 53 ust. 2 u.p.n. w zb. z art. 54 ust. 2 u.p.n. w zb. z art. 56 ust. 1 u.p.n. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 53 ust. 2 u.p.n. w zw. z art. 11

§ 3 k.k. wymierzył jej kary „3 (trzech) lat i 4 (czterech) lat” pozbawienia wolności oraz grzywny w wysokości 200 stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki za 200 złotych;

XIV. „w dniu 27 sierpnia 2018 roku w miejscowości P., działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej i w ramach podziału zadań oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czyniąc sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu, uczestniczyła w obrocie znaczną ilością substancji psychotropowej w postaci 485,65 (czterystu osiemdziesięciu pięciu i sześćdziesięciu pięciu setnych) grama meskaliny - oznaczonej jako produkt o nazwie [...] oraz środkiem odurzającym w postaci 1,62 (jednego i sześćdziesięciu dwóch setnych) grama ziela konopi innych niż włókniste (dalej marihuany)”, tj. występku z art. 56 ust. 3 u.p.n. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 56 ust. 3 u.p.n. wymierzył jej kary 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywny w wysokości 150 stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki za 200 złotych;

XV. czynu opisanego w pkt. XIII części wstępnej wyroku, tj. występku z art. 62. ust. 1 u.p.n. i za to na podstawie tego przepisu wymierzył jej karę 3 miesięcy pozbawienia wolności;

XVI. na podstawie art. 85 § 1. k.k., art. 86 § 1 i 2 k.k., w brzmieniu obowiązującym do dnia 23 czerwca 2020 r., połączył orzeczone wobec oskarżonej A. R. kary jednostkowe pozbawienia wolności i grzywny, orzekając kary łączne 4 lat pozbawienia wolności oraz 200 stawek dziennych grzywny, przyjmując jedną stawkę za 200 złotych;

D. M.P. za winnego:

XVII. czynu opisanego w pkt. XIV części wstępnej wyroku, tj. występku z art. 56 ust. 3 u.p.n. i za to wymierzył mu kary 2 lat pozbawienia wolności oraz grzywny w wysokości 100 stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki za 200 złotych;

XVIII. orzekając w ramach czynów opisanych w pkt. XV i XVI części wstępnej wyroku tego, że „w okresie od nie później niż 20 lipca 2018 roku do 20 sierpnia 2019 roku, w C., w tym w miejscu swojego zamieszkania, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, posiadał 32 (trzydzieści dwa) gramy

marihuany oraz 1 (jedną) tabletkę extasy”, tj. o czyn z art. 62 ust. 3 u.p.n. i za to na podstawie tego przepisu wymierzył mu karę 4 miesięcy pozbawienia wolności;

- XIX. na podstawie art. 85 § 1 k.k., art. 86 § 1 k.k., w brzmieniu obowiązującym do dnia 23 czerwca 2020 r., połączył orzeczone wobec oskarżonego M. P. kary jednostkowe pozbawienia wolności i orzekł karę łączną 2 lat pozbawienia wolności.

Wyrokiem tym Sąd Okręgowy uniewinnił P. S. od popełnienia przestępstw opisanych w pkt. XVII i XVIII części wstępnej (pkt XX wyroku), rozstrzygnął o dowodach rzeczowych (pkt. XXI – XXVI wyroku), o zaliczeniu K. W., J. J., A. R. i M. P. na poczet orzeczonych kar łącznych pozbawienia wolności okresów zatrzymania i tymczasowego aresztowania (pkt XXVII wyroku) oraz o kosztach postępowania (pkt. XXVIII i XXIX wyroku).

Wyrok sądu *meriti* został zaskarżony przez prokuratora oraz obrońców K. W., J. J., A. R. i M.P.

Oskarżyciel publiczny wywiódł apelację na niekorzyść oskarżonego P. S. zarzucając obrazę prawa materialnego, tj. art. 299 § 1 i 5 k.k. oraz art. 258 § 1 k.k., wnosząc o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd pierwszej instancji.

Natomiast w apelacjach obrońcy oskarżonych K. W., J. J. i A. R. podniesione zostały częściowo wspólne dla nich wszystkich zarzuty.

I tak, w odniesieniu do czynów:

- A. przypisanych K. W. w pkt. I wyroku sądu *a quo*, J. J. w pkt. VIII wyroku *a quo* i A. R. w pkt. XII wyroku sądu *a quo* podniesione zostały zarzuty:
1. obrazy prawa materialnego - przepisu art. 258 § 1 k.k., poprzez niewłaściwe zastosowanie tego przepisu do ustalonego w sprawie stanu faktycznego, poprzez uznanie, że oskarżeni brali udział w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw polegających na przetwarzaniu i wytwarzaniu środków odurzających w postaci oleju konopnego i pochodnych, zawierających składnik aktywny THC (tetrahydrokannabinol), jak też dystrybucję takich środków, pomimo że działania podejmowane przez oskarżonych, a związane z przetwarzaniem i

wytwarzaniem oleju konopnego i pochodnych nie stanowiły czynu zabronionego, a tym samym nie wyczerpywały również znamion przestępstwa z art. 258 § 1 k.k.,

ewentualnie:

2. błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mającego wpływ na treść rozstrzygnięcia, poprzez wyprowadzenie z materiału dowodowego sprawy błędnego wniosku, że oskarżeni brali udział w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw polegających na przetwarzaniu i wytwarzaniu środków odurzających w postaci oleju konopnego i pochodnych, zawierających składnik aktywny THC (tetrahydrokannabinol), jak też dystrybucję takich środków, pomimo że działania podejmowane przez oskarżonych, a związane z przetwarzaniem i wytwarzaniem oleju konopnego i pochodnych nie stanowiły czynów zabronionych, a tym samym nie wyczerpywały znamion przestępstw z art. 258 § 1 k.k.;
- B. przypisanych K. W. w pkt. II wyroku sądu *a quo*, J. J. w pkt. IX wyroku *a quo* i A. R. w pkt. XIII wyroku sądu *a quo* podniesione zostały zarzuty:
3. obraży prawa materialnego - przepisów art. 53 ust. 2 w zb. z art. 54 ust. 2 w zb. z art. 56 ust. 1 u.p.n., poprzez uznanie, że działalność oskarżonych polegająca na uczestniczeniu w przetwarzaniu i wytwarzaniu środków odurzających w postaci oleju konopnego i pochodnych zawierających składnik aktywny THC, a następnie wprowadzanie tak wytworzonych środków do obrotu, wyczerpywała znamiona czynów zabronionych, pomimo że ustalone w toku postępowania karnego działania oskarżonych w postaci przetwarzania i wytwarzania oleju konopnego i pochodnych zawierających składnik aktywny THC, nie stanowiły przestępstwa, konsekwencją czego jest konieczność uznania, że także wprowadzanie wytworzonych środków do obrotu nie wyczerpywało znamion czynów zabronionych,
4. obraży przepisów art. 28 § 1 k.k. oraz art. 30 k.k. poprzez ich niezastosowanie do oceny zachowania oskarżonych, pozostających w usprawiedliwionym błędzie co do okoliczności stanowiących znamiona czynów zabronionych z art. 53 ust. 2 w zb. z art. 54 ust. 2 w zb. z art. 56 ust. 1 u.p.n. oraz co do

beprawności podejmowanych działań, a w szczególności co do faktu, że wytwarzanie i przetwarzanie oleju konopnego i pochodnych zawierających składnik aktywny THC o stężeniu do 0,2 (0,3) % jest działaniem legalnym, konsekwencją czego jest konieczność uznania, że oskarżeni nie popełnili przestępstw,

5. błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mającego wpływ na treść rozstrzygnięcia, poprzez wyprowadzenie z materiału dowodowego sprawy błędnego wniosku, że działalność oskarżonych polegająca na uczestniczeniu w przetwarzaniu i wytwarzaniu środków odurzających w postaci oleju konopnego i pochodnych zawierających składnik aktywny THC, a następnie wprowadzanie tak wytworzonych środków do obrotu, wyczerpywała znamiona czynów zabronionych, pomimo że ustalone w toku postępowania karnego działania oskarżonych w postaci przetwarzania i wytwarzania oleju konopnego i pochodnych zawierających składnik aktywny THC, nie stanowiły przestępstw, konsekwencją czego jest konieczność uznania, że także wprowadzanie wytworzonych środków do obrotu nie wyczerpywało znamion czynu zabronionego;
- C. przypisanych K. W. w pkt. III wyroku sądu *a quo*, J. J. w pkt. X wyroku *a quo* i A. R. w pkt. XIV wyroku sądu *a quo* podniesione zostały zarzuty:
6. obrazu przepisu art. 56 ust. 3 u.p.n. poprzez niewłaściwe zastosowanie tego przepisu do ustalonego w sprawie stanu faktycznego, sprowadzające się do przyjęcia, że z faktu posiadania przez oskarżonych marihuany i meskaliny wyprowadzić można wniosek o wprowadzaniu przez oskarżonych do obrotu lub o uczestniczeniu w obrocie tymi środkami, pomimo że z samego opisu czynów zarzucanych oskarżonym wynika, że czynili oni przygotowania do wprowadzenia ujawnionych środków do obrotu, a co za tym idzie ich zachowania winny być zakwalifikowane co najwyżej jako czyny zabronione z art. 57 ust. 2 u.p.n. w zb. z art. 62 ust. 2 u.p.n. w zw. z art. 11 § 2 k.k.,
7. błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mającego wpływ na treść rozstrzygnięcia, poprzez wyprowadzenie z materiału dowodowego sprawy błędnego wniosku, że oskarżeni wprowadzali do obrotu lub brali udział w obrocie środkami odurzającymi, pomimo że zebrane dowody

pozwalać co najwyżej uznać, iż oskarżeni posiadali ujawnione środki i czynili on przygotowania do wprowadzenia ujawnionych środków do obrotu,

8. obrazy przepisów art. 14 § 1 k.p.k. oraz 17 § 1 pkt. 9 k.p.k. polegającej na wykroczeniu na niekorzyść oskarżonych poza granice zarzutów stawianych oskarżonym w akcie oskarżenia, opisanych jako przygotowywanie do wprowadzenia do obrotu środków odurzających, błędnie zakwalifikowane z art. 56 ust. 3 u.p.n., poprzez uznanie oskarżonych za winnych uczestniczenia w obrocie znaczną ilością substancji psychotropowej, które to zachowania nie były oskarżonym zarzucone.

Nadto, w odniesieniu do K. W. obrońca podniósł zarzuty:

- w odniesieniu do czynu przypisanego mu w pkt. IV wyroku:

9. obrazy przepisu art. 7 k.p.k. w zw. z art. 201 k.p.k. i 410 k.p.k. poprzez dowolną ocenę materiału dowodowego sprawy w postaci opinii biegłego z dziedziny badań chemicznych z dnia 16 lipca 2019 r. nr [...], [...], [...], poprzez uznanie tej opinii za dowód stanowiący podstawę do czynienia ustaleń faktycznych w sprawie, pomimo że w opinii tej nie wskazano i nie ujęto współczynnika niepewności pomiaru, która to okoliczność może mieć znaczenie dla oceny możliwości wyczerpania przez oskarżonego znamion przestępstwa, zwłaszcza w sytuacji, gdy ustalona przez biegłego zawartość sumy delta9THC oraz delta9THCA nie jest znaczna, pomimo że wskazane wyżej uchybienia w opinii stanowią podstawę do jej dyskwalifikacji jako dowodu stanowiącego podstawę do uznania oskarżonego za winnego czynu z art. 56 ust. 3 u.p.n.,
10. obrazy prawa materialnego - przepisu art. 62 ust. 3 u.p.n., poprzez jego niezastosowanie do ustalonego w sprawie stanu faktycznego, pomimo że ilość i jakość posiadanych przez oskarżonego narkotyków pozwalają na uznanie czynu za wypadek mniejszej wagi, konsekwencją czego winno być także wymierzenie oskarżonemu za ten czyn kary istotnie łagodniejszej,

- w odniesieniu do czynu przypisanego mu w pkt. V wyroku:

11. rażącej niewspółmierności - surowości orzeczonej w stosunku do oskarżonego kary w wymiarze 3 miesięcy pozbawienia wolności, pomimo że ilość udzielonego środka odurzającego, jego rodzaj oraz incydentalność działania oskarżonego przemawiają za możliwością i celowością orzeczenia kary o

charakterze wolnościowym,

- w odniesieniu do czynu przypisanego mu w pkt. VI wyroku:

12. obrazy przepisu art. 59 ust. 3 u.p.n., poprzez niezastosowanie tego przepisu do ustalonego w sprawie stanu faktycznego, pomimo że ilość udzielonego środka odurzającego, jego rodzaj, wysokość uzyskanej korzyści oraz incydentalność działania pozwalają na uznanie czynu za wypadek mniejszej wagi, konsekwencją czego winno być także wymierzenie oskarżonemu za ten czyn kary istotnie łagodniejszej.

Natomiast w apelacji na korzyść A. R. w zakresie czynu przypisanego jej w pkt. XV wyroku sądu *a quo* obrońca podniósł również zarzuty:

- obrazy prawa materialnego - przepisu art. 62 ust. 1 u.p.n. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie do ustalonego stanu faktycznego, a w szczególności poprzez uznanie, że posiadanie 30 ml oleju konopnego zawierającego składnik aktywny THC (tetrahydrokannabinol) stanowi czyn zabroniony, pomimo że zachowanie oskarżonej nie wyczerpywało znamion przestępstwa, a posiadanie ujawnionej substancji nie było zachowaniem sprzecznym z prawem (pkt 9 tej apelacji),
- obrazy przepisów art. 28 § 1 k.k. oraz 30 k.k. poprzez ich niezastosowanie do oceny zachowania oskarżonej, pozostającej w usprawiedliwionym błędzie co do okoliczności stanowiących znamiona czynu zabronionego z art. 62 ust. 1 u.p.n. oraz co do bezprawności podejmowanych działań, a w szczególności co do faktu, że posiadanie oleju konopnego i pochodnych zawierających składnik aktywny THC o stężeniu do 0,2 (0,3) % jest działaniem legalnym, konsekwencją czego jest konieczność uznania, że oskarżona nie popełniła przestępstwa (pkt 10 tej apelacji),
- obrazy przepisu art. 62 ust. 3 u.p.n. poprzez jego niesłuszne niezastosowanie do oceny czynu przypisanego oskarżonej, pomimo że ilość posiadanej substancji oraz nieznaczny stopień szkodliwości społecznej czynu uzasadniają uznanie zachowania oskarżonej jako wypadku mniejszej wagi.

W oparciu o te zarzuty obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku:

- I. w odniesieniu do K. W. poprzez:
 1. uniewinnienie oskarżonego od popełnienia czynów przypisanych mu w pkt. I i II wyroku,
 2. ustalenie, że czyn przypisany oskarżonemu w pkt. III wyroku wyczerpywał

znamiona czynu zabronionego z art. 62 ust. 2 u.p.n. albo z art. 62 ust. 2 u.p.n. w zb. z art. 57 ust. 2 u.p.n. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i wymierzenie oskarżonemu za ten czyn kary roku pozbawienia wolności,

3. uniewinnienie oskarżonego od popełnienia czynu przypisanego mu w pkt. IV wyroku ewentualnie o ustalenie, że czyn przypisany oskarżonemu w pkt. IV wyroku stanowił wypadek mniejszej wagi z art. 62 ust. 3 u.p.n. i o wymierzenie oskarżonemu za ten czyn kary 100 stawek dziennych,
4. wymierzenie oskarżonemu za czyn przypisany mu w pkt. V wyroku zamiast kary pozbawienia wolności orzeczonej w wyroku - kary 100 stawek dziennych grzywny przy przyjęciu wysokości jednej stawki w kwocie 20 zł, na podstawie art. 58 ust. 1 u.p.n. w zw. z art. 37a k.k.,
5. ustalenie, że czyn przypisany oskarżonemu w pkt. VI wyroku stanowi wypadek mniejszej wagi z art. 59 ust. 3 u.p.n. i wymierzenie oskarżonemu za ten czyn kary 100 stawek dziennych grzywny przy przyjęciu wysokości jednej stawki w kwocie 20 zł,
6. o warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności na okres próby w wymiarze 5 lat, z obowiązkiem informowania sądu lub kuratora o przebiegu okresu próby,
7. o orzeczenie kary łącznej grzywny w wysokości 300 stawek dziennych przy przyjęciu wysokości jednej stawki w kwocie 20 zł;

II. w odniesieniu do J. J. poprzez:

1. uniewinnienie oskarżonego od popełnienia czynów zabronionych przypisanych mu w pkt. VIII i IX wyroku,
2. ustalenie, że czyn przypisany oskarżonemu w pkt. X wyroku wyczerpywał znamiona czynu zabronionego z art. 62 ust. 2 u.p.n. albo z art. 62 ust. 2 u.p.n. w zb. z art. 57 ust. 2 u.p.n. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i o wymierzenie oskarżonemu za ten czyn kary roku pozbawienia wolności, z warunkowym zawieszeniem jej wykonania tytułem próby na okres 5 lat;

III. w odniesieniu do A. R. poprzez:

1. uniewinnienie oskarżonej od popełnienia czynów przypisanych jej w pkt. XII i XIII wyroku,
2. ustalenie, że czyn przypisany oskarżonej w pkt. XIV wyroku wyczerpywał

znamiona czynu zabronionego z art. 62 ust. 2 u.p.n. albo z art. 62 ust. 2 u.p.n. w zb. z art. 57 ust. 2 u.p.n. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i wymierzenie oskarżonej za ten czyn kary roku pozbawienia wolności, z warunkowym zawieszeniem jej wykonania tytułem próby na okres 5 lat,

3. uniewinnienie oskarżonej od popełnienia czynu zarzucanego jej w pkt. XV aktu oskarżenia ewentualnie o uznanie, że czyn ten stanowi wypadek mniejszej wagi z art. 62 ust. 3 u.p.n. i wymierzenie oskarżonej za ten czyn kary 100 stawek dziennych grzywny przy przyjęciu wysokości jednej stawki dziennej w kwocie 20 zł.

Natomiast w apelacji wniesionej na rzecz M. P. podniesione zostały zarzuty:

- w odniesieniu do czynu opisanego w pkt. XIV (powinno być w pkt. XVII – uwaga SN) wyroku:

1. „obrazy przepisu art. 1 par. 1 kodeksu karnego poprzez przypisanie oskarżonemu w punkcie XIV wyroku popełnienia przestępstwa z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii popełnionego w ten sposób, że oskarżony ‘brał udział we wprowadzeniu do obrotu środka odurzającego w postaci ziela konopi’, pomimo że przypisane oskarżonemu i opisane w wyroku zachowanie nie należy do znamion czynu zabronionego określonego w przepisie art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii”,
2. „obrazy przepisu art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii poprzez błędną wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie w odniesieniu do ustalonego stanu faktycznego oraz przeprowadzonych w sprawie dowodów, sprowadzającą się do uznania, że oskarżony ‘brał udział we wprowadzeniu do obrotu środka odurzającego’, pomimo że zebrane dowody wskazują, że przekazanie innej osobie środka odurzającego nastąpiło z zamiarem wyzbycia się tej substancji przez oskarżonego albo z zamiarem przekazania środka odurzającego innej osobie jako konsumentowi, a które to zachowanie nie wyczerpuje znamienia ‘wprowadzenia do obrotu’”,
3. „obrazy przepisu art. 7 k.p.k. w zw. z art. 201 k.p.k. i 410 k.p.k. poprzez dowolną ocenę materiału dowodowego sprawy w postaci opinii biegłego z dziedziny badań chemicznych z dnia 16 lipca 2019 r. nr [...], [...], [...], poprzez uznanie tej opinii za dowód stanowiący podstawę do czynienia ustaleń faktycznych w sprawie, pomimo że w opinii tej nie wskazano i nie ujęto współczynnika niepewności pomiaru, która to

okoliczność może mieć znaczenie dla oceny możliwości wyczerpania przez oskarżonego znamion przestępstwa, zwłaszcza w sytuacji, gdy ustalona przez biegłego zawartość sumy delta9THC oraz delta9THCA nie jest znaczna, pomimo że wskazane wyżej uchybienia w opinii stanowią podstawę do jej dyskwalifikacji jako dowodu stanowiącego podstawę do uznania oskarżonego za winnego czynu z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii”;

4. „błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku i mającego wpływ na jego treść, poprzez wyprowadzenie z materiału dowodowego sprawy błędnego wniosku, że oskarżony działał z zamiarem wprowadzenia do obrotu środka odurzającego, pomimo że analiza okoliczności przekazania tego środka odurzającego innej osobie, a także utrwalonych wypowiedzi związanych z przekazaniem tego środka prowadzi do wniosku, że zamiarem oskarżonego było wyłącznie trwałe i nieodpłatne wyzbycie się środków odurzających albo przekazanie ich K. W. jako konsumentowi, które to zachowanie nie wyczerpuje znamion czynu zabronionego z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii”,

5. „rażącej niewspółmierności – surowości kary wymierzonej oskarżonemu za czyn przypisany mu w punkcie XVII wyroku w stosunku do stopnia społecznej szkodliwości czynu wynikającej z ilości oraz jakości przekazanych innej osobie środków odurzających oraz zamiaru działania oskarżonego, którym była chęć trwałego nieodpłatnego wyzbycia się środków odurzających, pomimo że w sprawie zachodzi szczególnie uzasadniony wypadek wskazujący, że nawet najniższa kara przewidziana za przestępstwo jest niewspółmiernie surowa z uwagi na właściwości i warunki osobiste sprawy, ilość i jakość środka odurzającego przekazanego innej osobie, brak zamiaru uzyskania przez oskarżonego jakiegokolwiek korzyści, co stanowi podstawę do zastosowania instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary i do wymierzenia kary wolnościowej”;

- w odniesieniu do zarzutu opisanego w pkt. XV aktu oskarżenia:

6. „niesłusznego niezastosowania przepisu art. 62a ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, pomimo że posiadane przez oskarżonego środki odurzające w postaci 2 gramów ziela konopi oraz 1 tabletki extasy, a zatem w ilości nieznacznej i przeznaczonej na własne potrzeby, czyniło niecelowym orzekanie wobec oskarżonego kary z uwagi na okoliczności popełnienia czynu oraz nieznaczny

stopień jego społecznej szkodliwości”,

- w odniesieniu do zarzutu opisanego w pkt. XVI aktu oskarżenia:

7. „obraży przepisu art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez dowolną ocenę materiału dowodowego sprawy prowadzącą do wniosku, że oskarżony posiadał środek odurzający w postaci ziela konopi w ilości nie mniejszej niż 30 gramów, pomimo że w toku postępowania nie zabezpieczono oraz nie przeprowadzono badań chemicznych środków odurzających będących w dyspozycji oskarżonego, a tym samym nie jest możliwe stwierdzenie, że substancje te stanowiły naziemną część rośliny konopi (pojedynczą lub mieszanie), z wyłączeniem nasion, zawierająca powyżej 0,3% sumy delt-9-tetrahydrokannabinolu oraz kwasu tetrahydrokannabinolowego (kwasu delta-9 THC-2- karboksylowego”.

W konkluzji autor apelacji wniosk:

- w odniesieniu do czynu z pkt XIV aktu oskarżenia (alternatywnie):

1. o uniewinnienie oskarżonego w całości od czynu zarzucanego mu w pkt. XIV aktu oskarżenia,

2. o ustalenie, że czyn ten wyczerpuje znamiona czynu zabronionego z art. 62 ust. 2 u.p.n. albo czynu zabronionego z art. 58 ust. 1 u.p.n. i wymierzenie oskarżonemu za ten czyn kary 6 miesięcy pozbawienia wolności,

3. o nadzwyczajne złagodzenie kary wymierzonej oskarżonemu za czyn zarzucany mu w pkt XIV aktu oskarżenia i wymierzenie mu kary 6 miesięcy pozbawienia wolności na podstawie art. 60 § 2 k.k. w zw. z art. 60 § 6 pkt 3 k.k.;

- w odniesieniu do czynu z pkt XV aktu oskarżenia:

4. o umorzenie postępowania na podstawie art. 62a u.p.n.,

- w odniesieniu do czynu z pkt XVI aktu oskarżenia:

5. o uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu w całości, a nadto:

w przypadku orzeczenia kar jednostkowych pozbawienia wolności albo kary łącznej pozbawienia wolności – o wymierzenie kary jednostkowej albo kary łącznej w wymiarze nieprzekraczającym roku pozbawienia wolności i o warunkowe zawieszenie wykonania ostatecznie wymierzonej kary tytułem próby na okres 3 lat.

Po rozpoznaniu tych apelacji wyrokiem z dnia 11 stycznia 2024 r., sygn. akt II AKa 212 /23, Sąd Apelacyjny w Szczecinie:

- I. uchylił pkt. XX, XXVI i XXIX wyroku Sądu Okręgowego i sprawę P. S., w zakresie czynów opisanych w pkt. XVII i XVIII części wstępnej cytowanego wyroku, przekazał Sądowi Okręgowemu w Gorzowie Wlkp. do ponownego rozpoznania;
- II. uchylił orzeczenia o karach łącznych pozbawienia wolności i grzywien zawarte w pkt. VII, XI, XVI i XIX wyroku Sądu Okręgowego;
- III. zmienił zaskarżony wyrok, stosując odpowiednio art. 4 § 1 k.k., w ten sposób, że:
 1. orzeczone wobec oskarżonych K. W. i J. J., za przestępstwa przypisane im w pkt. II i IX wyroku, kary pozbawienia wolności obniżył do kar po 3 lata,
 2. orzeczoną wobec A. R., za przestępstwo przypisane jej w pkt. XIII wyroku, przy zastosowaniu art. 60 § 2 i § 6 pkt. 2 k.k., karę pozbawienia wolności obniżył do roku i 6 miesięcy, a nadto obniżył wysokość jednej stawki grzywny do 50 złotych,
 3. w zakresie czynów przypisanych oskarżonym w pkt. III, X i XIV wyroku, K. W., J. J. i A. R. uznał za winnych tego, że „w dniu 27 sierpnia 2018 r. w miejscowości P., działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu, posiadali znaczną ilość środków odurzających w postaci meskaliny zapakowanej jako [...], o wadze 485.65 grama, które to środki przygotowali do wprowadzenia do obrotu, tj. uznał ich za winnych popełnienia przestępstwa z art. 62 ust. 2 w zw. z art. 57 ust. 2 u.p.n. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 k.k. i za to przestępstwo, na podstawie art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 62 ust. 2 u.p.n., wymierzył im kary po roku pozbawienia wolności,
 4. orzeczoną wobec K. W., za przestępstwo przypisane mu w pkt. IV wyroku, karę pozbawienia wolności obniżył do roku,
 5. w miejsce orzeczonej wobec K. W. kary pozbawienia wolności, za przestępstwo przypisane w mu w pkt. V wyroku, stosując dodatkowo art. 37a § 1 k.k., orzekł karę 150 stawek dziennych grzywny licząc każdą z tych stawek po 20 złotych,
 6. czyn przypisany K. W. w pkt. VI wyroku uznał za wypadek mniejszej

- wagi z art. 59 ust. 3 u.p.n., a w miejsce orzeczonej za to przestępstwo kary pozbawienia wolności, wymierzył K. W. karę 200 stawek dziennych grzywny licząc każdą z tych stawek po 20 złotych,
7. czyn przypisany A. R. w pkt. XV wyroku uznał za wypadek mniejszej wagi z art. 62 ust. 3 u.p.n., a w miejsce orzeczonej za to przestępstwo kary pozbawienia wolności, wymierzył A. R. karę 50 stawek dziennych grzywny licząc każdą z tych stawek po 20 złotych,
8. na podstawie art. 85 § 1 k.k. oraz art. 86 § 1 i 2 k.k. połączył orzeczone wobec K. W., J. J. i A. R. kary jednostkowe pozbawienia wolności oraz grzywien i wymierzył im nowe kary łączne:
1. wobec oskarżonego K. W. - 3 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz 260 stawek dziennych grzywny licząc każdą za stawek po 200 złotych,
 2. wobec oskarżonego J. J. - 3 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności,
 3. wobec oskarżonej A. R. - roku i 8 miesięcy pozbawiania wolności oraz 210 stawek dziennych grzywny licząc każdą ze stawek po 50 złotych,
9. w miejsce orzeczonej wobec M. P. kary pozbawienia wolności, za przestępstwo przypisane mu w pkt. XVIII wyroku, orzekł karę 90 stawek dziennych grzywny licząc każdą z tych stawek po 30 złotych,
10. orzeczoną wobec M. P., za przestępstwo przypisane mu w pkt. XVII wyroku, przy zastosowaniu art. 60 § 2 k.k. i § 6 pkt. 3 k.k., karę pozbawienia wolności obniżył do roku,
11. na podstawie art. 85 § 1 k.k. oraz art. 86 § 1 i 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego M. P. nową karę łączną grzywny w wysokości 150 stawek dziennych licząc każdą ze stawek po 200 złotych,
12. na podstawie art. 69 § 1 k.k., art. 70 § 1 k.k. i art. 72 § 1 pkt. 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności oskarżonemu M. P. warunkowo zawiesił na 3 letni okres próby, zobowiązując go do informowania sądu o przebiegu okresu próby raz na 6 miesięcy,
13. okres tymczasowego aresztowania M. P. od 20 do 27 sierpnia 2019 r. zaliczył na poczet orzeczonej kary łącznej grzywny przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności jest równy dwóm

dziennym stawkom grzywny;

IV. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Kasacje od wskazanego wyżej wyroku Sądu odwoławczego, formułując je w jednym piśmie procesowym, wniosła obrońca skazanych K. W., J. J. i A. R. W nadzwyczajnym środku zaskarżenia (pkt II) zarzuciła:

1. „rażącą obrazę przepisów prawa procesowego, tj. art. 433 § 2 k.p.k. i 457 § 3 k.p.k. poprzez brak rozważenia lub/i nienależyte rozważenie zarzutów zawartych w apelacji obrońcy i w konsekwencji brak wskazania lub niewystarczające wskazanie powodów, dla których została ona uznana za niezasadną, a także bezpodstawne i całkowicie bezkrytyczne zaakceptowanie wadliwej oceny dowodów przeprowadzonej przez Sąd Okręgowy przy całkowitym i bezkrytycznym zaakceptowaniu wadliwości dokonanej przez biegłego, a dalej Sąd I instancji wykładni „żywicy konopi”, tym samym inkorporowanie rażących uchybień popełnionych przez Sąd I instancji do orzeczenia Sądu Apelacyjnego i uczynienie ich własnymi, co doprowadziło do niezasadnego zaakceptowania wniosku, jakoby skazani swoim zachowaniem zrealizowali znamiona zarzucanych im aktem oskarżenia przestępstw, a mianowicie: że ich działania stanowiły czyny niedozwolone, ba nawet zbrodnie, polegającą na przetwarzaniu, wytwarzania i wprowadzaniu do obrotu środków odurzających w postaci oleju konopnego zawierającego składnik aktywny THC (przy czym bez znaczenia było stężenie THC, gdyż według tej błędnej wykładni, jakakolwiek ilość THC definiuje dany produkt jako środek odurzający w postaci żywicy konopi - ww. wykładnia jest oczywiście błędna, rażąco naruszająca przepisy prawa materialnego, poprzez ich niewłaściwą wykładnię z pominięciem przepisów prawa międzynarodowego tj. Jednolitych Konwencji o środkach odurzających oraz substancjach psychotropowych; co do uznania że wprowadzane do obrotu olejki konopne stanowiły żywicę konopi; Dotyczy również czynu przypisanego A. R.”;

2. „art. 433 § 1 *in fine* k.p.k. w zw. z art. 440 k.p.k. w z art. 457 § 3 *in principio* k.p.k. w zw. z art. 4 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, przez wadliwe nieprzeprowadzenie przez Sąd *ad quem* kontroli wyroku Sądu *a quo* w zakresie szerszym, niż podniesione przez skazanego zarzuty w środku

odwoławczym, co spowodowało rażąco niesprawiedliwe utrzymanie w mocy wyroku, w zakresie, w jakim Sąd zaakceptował oczywiście błędną wykładnię językową pojęcia „żywica konopi” oderwaną od przepisów prawa międzynarodowego, prawnokarną ocenę przedmiotu przestępstwa winno się uczynić przez pryzmat systemowej wykładni celowościowej szeregu przepisów prawa międzynarodowego, tj. ww. Konwencji przy czym wykładnia tych przepisów jest niezbędna do prawidłowego dekodowania pojęcia środka odurzającego jakim jest żywica konopi oraz prawnokarnej oceny podejmowanych przez skazanych czynności - na konopiach włóknistych a dalej ustalenia czy ten czyn wypełnienia znamion tak przedmiotowych, jak i podmiotowych przestępstw zarzucanych im, co miało istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia w postaci utrzymania w mocy (w zakresie przesądzenia o popełnieniu przestępstw tak od strony przedmiotowej, jak i podmiotowej) wyroku, który został wydany z całkowitym pominięciem przepisów Konwencji a także wykładni celowościowej przepisów o przeciwdziałaniu narkomanii”;

3. „art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 196 § 3 k.p.k. w zw. z art. 193 § 1 k.p.k. przez nieprawidłową merytorycznie ocenę zarzutów apelacji w zakresie, w jakim Sąd *a quo* oparł wyrok skazujący na opiniach biegłego i nie powołał innego biegłego, przy czym biegły ten nie wykazał się wiadomościami specjalnymi i wiedzą fachową, a wręcz w wydanej opinii przekroczył swoje uprawnienia i wszedł w kompetencje sądu bowiem posunął się on do karnoprawnej oceny czynu skazanego, a nie posiada on wiedzy prawniczej aby dokonywać karnoprawnej oceny danego czynu”.

Zdaniem obrońcy: *„Powyższe naruszenia wskazane w pkt. II miały istotny i oczywisty wpływ na treść wydanego orzeczenia, polegający: na braku przeprowadzenia pełnej i rzetelnej kontroli odwoławczej zaskarżonego orzeczenia Sądu pierwszej instancji na gruncie zarzutów sformułowanych w apelacji, po drugie, na zaakceptowaniu popełnionych przez Sąd Okręgowy błędów, w tym naruszeń prawa procesowego i poczynionych w zasadniczej części nieprawdziwych ustaleń faktycznych, a także na wydaniu w postępowaniu odwoławczym ewidentnie wadliwego orzeczenia, utrzymującego w mocy niesprawiedliwe rozstrzygnięcie Sądu*

pierwszej instancji, z naruszeniem (przez sądy obu instancji) zasadniczych celów procesu karnego, wyrażonych w art. 2 § 2 i 2 k.p.k.”.

Przy tak sformułowanych zarzutach autorka kasacji wniosła o uchylenie orzeczenia Sądu drugiej instancji i przekazanie sprawy temu Sądowi celem jej ponownego rozpoznania, tym razem zgodnie z przepisami postępowania - zapewniającymi rzetelność i prawidłowość postępowania.

W kasacji zawarto również ewentualny postulat wystąpienia z pytaniem prejudycjalnym do Trybunału Sprawiedliwości o wykładnię przepisów konwencji, a także zgodności przepisów krajowych z przepisami prawa międzynarodowego, w zakresie regulacji prawnych dotyczących konopi i jej przetworów.

W piśmie złożonym po terminie do wniesienia kasacji obrońca wskazując, że - w pkt I zaskarża wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 11 stycznia 2024 r. wydany w sprawie II AKa 212/23 w zakresie dotyczących czynów przypisanych K. W., A. R. oraz J. J. - w całości na ich korzyść w zakresie utrzymującym wyrok Sądu pierwszej instancji w mocy co do sprawstwa skazanych tj.: w pkt. III wyroku Sądu drugiej instancji:

1. w zakresie dotyczącym K. W. czynów z pkt. I-VI wyroku Sądu pierwszej instancji;
 2. w zakresie dotyczącym J. J. w pkt. VIII- X wyroku Sądu pierwszej instancji;
 3. w zakresie dotyczącym A. R. w pkt. XII-XV wyroku sądu pierwszej instancji,
- w pkt. II zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła:

- 1) „rażącą obrazę przepisów prawa procesowego, tj. art. 433 § 2 k.p.k. i 457 § 3 k.p.k. poprzez brak rozważenia lub/i nienależyte rozważenie zarzutów zawartych w apelacji obrońcy i w konsekwencji brak wskazania lub niewystarczające wskazanie powodów, dla których została ona uznana za niezasadną, a także bezpodstawne i całkowicie bezkrytyczne zaakceptowanie wadliwej oceny dowodów przeprowadzonej przez Sąd Apelacyjny oraz Okręgowy przy całkowitym i bezkrytycznym zaakceptowaniu wadliwości dokonanej przez biegłego, a dalej Sąd I instancji wykładni ‘żywicy konopi’, tym samym inkorporowanie rażących uchybień popełnionych przez Sąd I instancji do orzeczenia Sądu Apelacyjnego i uczynienie ich własnymi, co doprowadziło do niezasadnego zaakceptowania wniosku, jakoby skazani swoim zachowaniem zrealizowali znamiona zarzucanych im aktem oskarżenia

przestępstw, a mianowicie, że ich działania stanowiły czyny niedozwolone, ba nawet zbrodnię, polegającą na przetwarzaniu, wytwarzaniu i wprowadzaniu do obrotu środków odurzających w postaci oleju konopnego zawierającego składnik aktywny THC. Przy czym bez znaczenia uznano stężenie THC, gdyż według tej błędnej wykładni, jakakolwiek ilość THC definiuje dany produkt jako środek odurzający w postaci żywicy konopi - ww. wykładnia jest oczywiście błędna, rażąco naruszająca przepisy prawa materialnego, poprzez ich niewłaściwą wykładnię z pominięciem przepisów prawa międzynarodowego tj, Jednolitych Konwencji o środkach odurzających oraz substancjach psychotropowych; co do uznania że wprowadzane do obrotu jak i te zabezpieczone w toku postępowania olejki konopne stanowiły żywicę konopi; Jest to też sprzeczne z pojęciem żywicy samej w sobie - gdyż jeśli chodzi o konopie, to jest to substancja naturalna - którą się zbiera z uprawianych roślin konopi (art. 63 ust. 2 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomani stanowi wprost o zbiorze żywicy konopi innych niż włókniste)”;

- 2) „art. 433 § 1 *in fine* k.p.k. w zw. z art. 440 k.p.k. w z art. 457 § 3 *in principio* k.p.k. w zw. z art. 4 pkt. 5) oraz 38) Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz Rozporządzeniem Ministra Zdrowia z dnia 17 sierpnia 2018 r. w sprawie wykazu substancji psychotropowych, środków odurzających oraz nowych substancji psychoaktywnych, dot. Załącznika nr. 2 wykaz grupy I - N poz. 113 oraz poz. 188, a ponadto przepisów Jednolitych Konwencji ONZ:

- o środkach odurzających z 1961 r.;
- o substancjach psychotropowych z 1971 r.;
- o zwalczaniu nielegalnego obrotu środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi z 1988 r.,

przez wadliwe nieprzeprowadzenie przez Sąd *ad quem* kontroli wyroku Sądu *a quo* w zakresie szerszym niż podniesione przez skazanych zarzuty w środku odwoławczym, co spowodowało rażąco niesprawiedliwe utrzymanie w mocy wyroku, w części utrzymanej w mocy, w zakresie, w jakim Sąd zaakceptował oczywiście błędną wykładnię (językową) pojęcia ‘żywica konopi’ oderwaną od rzeczywistości, w tym botaniki konopi, doświadczenia życiowego, wbrew wykładni prawa międzynarodowego przepisów prawa międzynarodowego, a

dalej doprowadziło to do całkowicie błędną prawnokarną ocenę czynów skazanych. Zaniechanie przeprowadzenia systemowej wykładni celowościowej szeregu przepisów prawa międzynarodowego, tj. ww. Konwencji, których wykładnia jest niezbędna do prawidłowego dekodowania pojęcia środka odurzającego jakim jest żywica konopi; a dalej rzetelnego ustalenia czy te czyny wypełniają znamiona tak przedmiotowych, jak i podmiotowych przestępstw im zarzucanych”;

- 3) „art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 196 § 3 k.p.k. w zw. z art. 193 § 1 k.p.k. przez nieprawidłową merytorycznie ocenę zarzutów apelacji w zakresie, w jakim Sąd I instancji oparł wyrok skazujący na opiniach biegłych i nie powołał innych biegłych, przy czym biegli dotychczas wydający opinie w sprawie nie wykazali się w ogóle wiadomościami specjalnymi i wiedzą fachową z zakresu środków odurzających oraz wykładni prawa, a wręcz w wydanej opinii biegły przekroczył swoje uprawnienia i wszedł w kompetencje sądu bowiem posunął się on do karnoprawnej oceny czynów zarzucanych skazanym, w sytuacji gdy, nie tego dotyczył przedmiot opinii i to w sytuacji, gdy nie posiada on wiedzy prawniczej aby dokonywać karnoprawnej oceny przedmiotów przestępstw”.

Nadto, w odniesieniu do pkt. III ppkt 3 wyroku Sądu Apelacyjnego obrońca zarzuciła również:

„naruszenie przepisów postępowania godzące w podstawowe prawo do obrony skazanych tj. art. 433 § 1 in fine k.p.k. w zw. z art. 440 k.p.k. w z art. 457 § 3 *in principio* k.p.k. w zw. z 6 k.p.k. w zw. z 85 § 2 k.p.k. w zw. z art. 6 § 1 i 3 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka poprzez niedostrzeżenie przez Sąd II Instancji, ale i przez Sąd I instancji, że w postępowaniu przygotowawczym oraz przed Sądem I instancji doszło do ‘konfliktu interesów’ skazanych przeze mnie reprezentowanych (K. W., A. R., J. J.) z interesem oskarżonego P. S., albowiem K. W. i P. S. reprezentowani byli przez tego samego obrońcę;

- co miało bezpośredni wpływ na sytuację procesową moich Klientów, i przypisania im popełnienie przestępstwa posiadania meskaliny w znacznej ilości, za co zostali skazani na karę po roku pozbawienia wolności, zaś sprzeczność interesów polegała na tym, iż przedmiotową meskalinę ujawniono w J., w budynku mieszkalnym

wynajmowanym przez K. W., zamieszkałym przez K. W. oraz P. S., (oraz tymczasowo A. S.), w pokoju na piętrze zajmowanym przez P. S. (wraz z jego paszportem); nie w P. - jak wskazano w zarzucie. W toku postępowania oskarżony K. W. nie przyznawał się do tego aby ta meskalina była jego, (podobnie jak pozostali moi klienci) wskazywał że znajdowała się w pokoju oskarżonego P., w wyjaśnieniach jak i ówczesnemu obrońcy, ta okoliczność została pominięta przemilczana, co doprowadziło do tego, że formalnie oskarżony reprezentowany przez obrońców (dotychczas dwóch) nie bronił się i nie podnosił ww. zarzutu, jednakże wynika to z akt i ustalonego stanu faktycznego w zakresie kto korzystał z nieruchomości w J., (tj. K. W. i P. S.), kto zajmował pokój w którym ujawniono meskalinę; z akt niniejszej sprawy oraz akt postępowania karnego - odrębnego dot. P. S. wynika, iż to on zamawiał substancje psychotropowe z Internetu (z Indii lub Ameryki Południowej); - w moim przekonaniu, fakt iż powyższego nie dostrzeżono z urzędu - stanowi podstawę do uchylenia zapadłego w sprawie orzeczenia w tym zakresie; - gdyż dalej, pomimo tego iż ww. konflikt dotyczył K. W. i P. S., miał on również wpływ na sytuację A. i R. i J. J. - albowiem jak wynika wprost z akt postępowania A. R. oraz J. J. nie byli związani z nieruchomością w J., A. R. od jakiegoś czasu (przed dniem 28.08.2018 r.) nie była już w związku z K. W. i nie zamieszkiwała w J., albowiem K. W. zamieszkiwał tam tymczasowo z A. S. - jego ówczesną dziewczyną, (tzn. on stale ona tymczasowo), zaś J. J. mieszkał i korzystał z nieruchomości z P. i nie miał wiedzy ani wpływu na to co w swoim pokoju posiada P. S." (treść pisma obrońcy przytoczona w tym miejscu *in extenso* – uwaga SN);

Co więcej, dodatkowo podniosła, że „w zakresie czynu przypisanego A. R. w XV pkt wyroku I instancji, zarzucam rażąco jego niesprawiedliwość, gdyż czyn jej przypisany nie stanowi jakiegokolwiek przestępstwa, posiadany przez nią olejek nie stanowił środka odurzającego, pomimo tego, że w swoim składzie zawierał THC (uzasadnienie tej tezy opisane w uzasadnieniu). *Powyższe naruszenia wskazane w pkt. II miały istotny i oczywisty wpływ na treść wydanego orzeczenia, polegający: na braku przeprowadzenia pełnej i rzetelnej kontroli odwoławczej zaskarżonego orzeczenia Sądu pierwszej instancji na gruncie zarzutów sformułowanych w apelacji, po drugie, na zaakceptowaniu popełnionych przez Sąd Okręgowy błędów, w tym naruszeń prawa procesowego i poczynionych w zasadniczej części nieprawdziwych*

ustaleń faktycznych, a także na wydaniu w postępowaniu odwoławczym ewidentnie wadliwego orzeczenia, utrzymującego w mocy niesprawiedliwe rozstrzygnięcie Sądu pierwszej instancji, z naruszeniem (przez sądy obu instancji) zasadniczych celów procesu karnego, wyrażonych w art. 2 § 1 i 2 k.p.k.”.

Zdaniem obrońcy w sprawie ujawniła się również przesłanka, która stanowi o możliwości wznowienia postępowania karnego, o której mowa w przepisie art. 540 § 3 k.p.k., a to wyrok Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 19 listopada 2020 r., w sprawie C-663/18, w zakresie w jakim Trybunał dokonał wykładni pojęcia środka odurzającego oraz odpowiednio sklasyfikował ekstrakty z konopi, całych roślin, zawierających w swoim składzie THC.

Przy tak zredagowanych zarzutach oraz mających wspierać je tezach zawartych w obu wskazanych wyżej pismach procesowych obrońca wniosła o uchylenie orzeczenia Sądu drugiej instancji i przekazanie sprawy temu Sądowi celem jej ponownego rozpoznania lub uchylenie orzeczeń sądów obu instancji i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji (gdzie aktualnie ponownie rozpoznawana będzie sprawa oskarżonego P. S.) w całym zakresie.

W pisemnej odpowiedzi na te kasacje prokurator Prokuratury Okręgowej w Gorzowie Wlkp. wniósł o jej (powinno być „ich” – uwaga SN) oddalenie jako oczywiście bezzasadnych.

W toku postępowania kasacyjnego kolejny ustanowiony przez skazanego K. W. obrońca popierając zarzuty podniesione w kasacji oraz argumentację przywołaną na ich poparcie (pkt 1 pisma z dnia 4 kwietnia 2025 r.), odwołując się do treści art. 536 k.p.k. w zw. z art. 9 § 2 k.p.k., zasygnalizował wystąpienie w niniejszej sprawie bezwzględnej przyczyny odwoławczej, o której mowa w art. 439 § 1 pkt 10 k.p.k., związanej z naruszeniem „art. 80 k.p.k. w zw. z art. 85 § 2 k.p.k. - poprzez pełnienie funkcji obrońcy przez jednego obrońcę w stosunku do dwóch oskarżonych – K. W. oraz P. S., w sytuacji gdy ich interesy procesowe były ze sobą sprzeczne, co nie zostało dostrzeżone przez Sąd I oraz II instancji, jak również brak wydania przez Sąd I instancji postanowienia w przedmiocie wyznaczenia terminu oskarżonym do ustanowienia innych obrońców, co w sytuacji występowania przesłanki do obrony obligatoryjnej wobec K. W. (stał pod zarzutem zbrodni z art. 53 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii) w konsekwencji spowodowało pozbawienie K. W.

obrony obligatoryjnej, co stanowi bezwzględną przyczynę odwoławczą, tj. art. 439 § 1 pkt 10 k.p.k.”.

Obrońca ten wniósł – w oparciu o powyższy zarzut – o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie oraz zmienionego nim wyroku Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp. i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji.

W toku rozprawy kasacyjnej reprezentujący skazanych obrońcy podtrzymali stanowiska wyrażone w swoich pismach procesowych, natomiast prokurator Prokuratury Krajowej wniósł o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Przed przedstawieniem powodów wydanego przez sąd kasacyjny orzeczenia na wstępie poczynić należy uwagę o charakterze ogólnym.

Zakres wydanego w tej sprawie wyroku kasacyjnego wymagał przedstawienia w rozbudowanej formie dotychczasowego przebiegu postępowania, ponieważ wyłącznie wówczas jest możliwe wskazanie podstaw faktycznych i prawnych, które doprowadziły do rozstrzygnięcia o treści jak w części dyspozytywnej orzeczenia sądu kasacyjnego. W związku z powyższym konieczne też było przedstawienie w całości środków zaskarżenia wniesionych na poszczególnych etapach postępowania.

Przechodząc do kwestii merytorycznych, stwierdzić należy, że jako zasadny jest zarzut wystąpienia w fazie postępowania przez Sądem pierwszej instancji bezwzględnej przyczyny odwoławczej określonej w art. 439 § 1 pkt 10 k.p.k.

Zarzut taki wyartykułowany został wprost w piśmie obrońcy skazanego K. W. z dnia 4 kwietnia 2025 r. Znajduje on również swoje odzwierciedlenie w piśmie adw. L. W. zatytułowanym kasacja, które to pismo złożone zostało (nadane w urzędzie pocztowym) po upływie terminu przewidzianego w art. 524 § 1 zdanie pierwsze k.p.k., jednak w jego treści, w której wskazano na naruszenie art. 433 § 1 *in fine* k.p.k. w zw. z art. 440 k.p.k. w z art. 457 § 3 *in principio* k.p.k. w zw. z 6 k.p.k. w zw. z 85 § 2 k.p.k. w zw. z art. 6 § 1 i 3 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka, w rzeczywistości zasygnalizowano – nie nazywając tego wprost – uchybienie, o jakim mowa w art. 439 § 1 pkt 10 k.p.k.

Z tych względów rozważenie kwestii wystąpienia bezwzględnej przyczyny

odwoławczej i to niezależnie od tego czy była podnoszona w kasacji lub piśmie sygnalizacyjnym, czy też nie, i czy nastąpiło to w terminie do wniesienia kasacji, czy też po nim, byłoby i tak obowiązkiem Sądu Najwyższego, a to z uwagi na regulację zawartą w art. 536 k.p.k. w zw. z art. 439 k.p.k.

Z treści przepisu art. 439 § 1 pkt 10 k.p.k. wynika w sposób bezsporny, że niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów oraz wpływu uchybienia na treść orzeczenia zaskarżone orzeczenie podlega uchyleniu, jeżeli oskarżony w postępowaniu sądowym nie miał obrońcy w wypadkach określonych w art. 79 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 80 k.p.k. lub obrońca nie brał udziału w czynnościach, w których jego udział był obowiązkowy. Z kolei w art. 80 k.p.k. ustanowiona została reguła, że oskarżony musi mieć obrońcę w postępowaniu przed sądem okręgowym, jeżeli zarzucono mu zbrodnię. W takim wypadku udział obrońcy w rozprawie głównej jest obowiązkowy.

W orzecznictwie utrwalony jest pogląd, że z bezwzględną przyczyną odwoławczą wymienioną w art. 439 § 1 pkt 10 k.p.k. mamy do czynienia również wówczas, gdy oskarżony ma wprowadzić formalnie obrońcę, ale z uwagi na zachodzącą sprzeczność interesów tego oskarżonego i interesów innego oskarżonego reprezentowanego przez tego samego obrońcę, nie może on należycie spełniać swych powinności. Od szeregu lat aprobowane jest stanowisko, zgodnie z którym reprezentowanie przez jednego obrońcę dwóch lub więcej oskarżonych, których interesy pozostają w sprzeczności, sprowadza się jedynie do obrony formalnej, a nie materialnej, jest sprzeczne z zasadą wyrażoną w art. 85 § 1 k.p.k., stanowi zatem ograniczenie zagwarantowanego w Konstytucji prawa do obrony i decyduje o nieważności legitymacji obrońcy, co w sytuacji obrony obligatoryjnej (art. 79 k.p.k. i 80 k.p.k.) prowadzi do uchylenia wyroku w trybie art. 439 § 1 pkt 10. Szczególna więź zaufania charakteryzująca stosunek na linii oskarżony-obrońca dotyczyć musi całego procesu, a zatem nie można tej więzi relacjonować do poszczególnych czynności lub ich fragmentów. Warunki dotyczące niesprzeczności wzajemnych interesów oskarżonych reprezentowanych przez tego samego obrońcę dotyczą w takim samym stopniu obrońcy bezpośrednio ustanowionego przez oskarżonego (gdy idzie o obronę z wyboru) lub wyznaczonego przez sąd (gdy idzie o obronę z urzędu), jak i tzw. substytutów, czyli obrońców działających na podstawie

upoważnienia do obrony udzielonego przez obrońcę już ustanowionego lub wyznaczonego (czyli tzw. dalszego upoważnienia obrończego) – zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 marca 2006 r., II KK 466/04.

W piśmiennictwie wyróżnia się szereg sytuacji procesowych, związanych z okolicznościami różnego typu, które prowadzą do kolizji interesów. Są to: 1) sprzeczność w treści wyjaśnień współoskarżonych, 2) sprzeczność w treściach przekazywanych przez inne środki dowodowe, 3) sprzeczność w twierdzeniach wysuwanych we wnioskach dowodowych i sprzeczność w funkcjach, jakie może spełnić wnioskowany dowód, 4) sprzeczność w ocenie środków dowodowych i całokształtu materiału dowodowego, 5) sprzeczność w reprezentowanych poglądach prawnych, 6) sprzeczność „sytuacyjna” wynikająca wyłącznie z odmiennego charakteru środków zapobiegawczych stosowanych wobec oskarżonych, 7) sprzeczność interesów oskarżonych pozostających pod tym samym lub wspólnym zarzutem, ale nie na tym samym etapie postępowania, 8) ocena choćby tylko jednego dowodu (poza wyjaśnieniami współoskarżonych) wymagająca krytyki dowodu przeprowadzonej w interesie jednego z oskarżonych i promowanie wiarygodności tego dowodu w interesie drugiego z nich, 9) uważanie przez obrońcę, że w swych wywodach, które zamierza zaprezentować sądowi, jest w stanie w logiczny sposób uzasadnić, dlaczego częściowo dowód ten, w interesie jednego z bronionych oskarżonych, należy uznać za wiarygodny, w partiach związanych z interesem procesowym drugiego z oskarżonych zaś za niewiarygodny, podczas gdy niewiadomą pozostaje, czy taką rozbieżność ocen sąd uzna za logiczną w prawomocnym wyroku, 10) prezentowanie przez obrońcę w interesie procesowym jednego z bronionych przezeń oskarżonych poglądu prawnego będącego jednocześnie poglądem niekorzystnym dla linii obrony, która powinna być prezentowana w interesie drugiego z oskarżonych, 11) położenie faktyczne oskarżonych przemawiające za odmienną, generalną taktyką, stosowaną w procesie, np. tamowanie tempa procesu prawnie dopuszczalnymi metodami, w interesie oskarżonego odpowiadającego z wolnej stopy i potrzeba przyspieszenia postępowania w interesie drugiego z oskarżonych, pozostającego w długotrwałym areszcie tymczasowym, 12) prawomocne umorzenie postępowania co do jednego z podejrzanych o ten sam czyn i przedstawienie tego samego zarzutu innemu

oskarżonemu (zob. R. A. Stefański (w:) R. A. Stefański, S. Zabłocki (red.): Kodeks postępowania karnego. Komentarz do art. 1 – 166, Warszawa 2017 r., tom I, s. 981 i n. oraz powołana tam literatura i orzecznictwo).

Wskazuje się jednocześnie, że sprzeczność interesów ma miejsce m.in. wtedy, gdy obrona jednego z oskarżonych wymaga podważenia oświadczeń wiedzy drugiego z reprezentowanych tylko w pewnej fazie procesu, wspólny obrońca kilku oskarżonych preferuje interesy jednego z nich kosztem interesów innego i z tej przyczyny doradza temu ostatniemu ograniczenie bądź inne deformacje wyjaśnień czy wreszcie jeden i ten sam obrońca musiałby wybierać, którego oskarżonego interesy procesowe realizuje w trakcie prowadzonej obrony, a tym samym drugi oskarżony byłby w sytuacji tożsamej z tą, w której nie ma obrońcy w toku całej rozprawy lub jej części (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 stycznia 2015 r., V KO 50/14).

Obrona kolizyjna to więc nie tylko przypadki, gdy obrońca w sposób oczywisty poświęca interes jednego ze swoich mandantów na rzecz drugiego, ale także sytuacja, w której interes żadnego ze współbronionych oskarżonych nie będzie należycie reprezentowany, gdyż obrońca uwikłany w sytuację kolizyjną, bardziej lub mniej świadomie, będzie szukał takiej taktyki obrończej „złotego środka”, zostawiając poza zakresem swojej aktywności kwestie sporne lub drażliwe, a tym samym nie będzie spełniał powinności obrończych wobec żadnego z oskarżonych. Co więcej, w takiej sytuacji pozostanie dotychczasowego obrońcy przy którymkolwiek ze współoskarżonych budzić może obawy, że dla obrony jednego oskarżonego obrońca wykorzysta informacje uzyskane od oskarżonego, od którego odstąpił, bądź że zaniecha korzystania z niektórych wiadomości, by uniknąć zarzutu poprzednio tu dopuszczonego i przez to nie będzie skutecznie bronił oskarżonego, przy którym pozostał (zob. H. Paluszkiwicz (w:) K, Dudka (red.), Kodeks postępowania karnego. Komentarz, Warszawa 2020, s. 218).

Tego rodzaju sytuacja miała miejsce w niniejszej sprawie.

Nie ulega wątpliwości – wbrew wywodom oskarżyciela publicznego zawartym w pisemnej odpowiedzi na kasację, że oskarżeni P. S. i K. W. mieli tego samego obrońcę – adw. J. S. lub jego substytutą – przez cały tok postępowania jurysdykcyjnego przez Sądem pierwszej instancji (zob. protokoły rozprawy głównej:

z dnia 9 października 2020 r. – k. 3669, z dnia 23 listopada 2020 r. – k. 3694, z dnia 5 stycznia 2021 r. – k. 3732, z dnia 12 lutego 2021 r. – k. 3759, z dnia 9 kwietnia 2021 r. – k. 3775, z dnia 4 listopada 2021 r. – k. 3926, z dnia 7 lutego 2022 r. – k. 4061, z dnia 21 marca 2022 r. – k. 4090, z dnia 29 kwietnia 2022 r. – k. 4115, z dnia 11 maja 2022 r. – k. 4119 i z dnia 28 lipca 2022 r. – k. 4143). Natomiast wskazywany jako obrońca P. S. adw. A. B. stawiał się wyłącznie na pierwszy termin rozprawy w dniu 9 października 2020 r.

W realiach tej sprawy za oczywiste uznać należy również istnienie sprzeczności interesów pomiędzy obu wymienionymi wyżej oskarżonymi w rozumieniu art. 85 § 2 k.p.k. Wprawdzie nie składali oni wyjaśnień, w których wzajemnie by się obciążali, bezspornym jest jednak, że w odniesieniu do czynu przypisanego K. W. w pkt. III wyroku Sądu Okręgowego (pkt III aktu oskarżenia), również w wersji ostatecznie ustalonej w wyroku Sądu Apelacyjnego (pkt III ppkt 3) zabezpieczony w J. (a nie jak to przyjęły oba Sądy w P. – protokół przeszukania k. 14-17 i 20-21) środek odurzający w postaci meskaliny o łącznej wadze 485,65 grama ujawniony został w pokoju na piętrze, zajmowanym według twierdzeń K. W. przez P. S., i to przez niego miał zostać sprowadzony. Jeżeli zaś tak to nie ulega wątpliwości, że ujawnienie tego faktu przez skazanego K. W. w sposób niekorzystny oddziaływałoby na sytuację prawną współoskarżonego, a jednocześnie stawiałoby w konflikcie z interesem obu oskarżonych adw. J. S., który zmuszony byłby do wyboru interesu jednego z reprezentowanych przez siebie mocodawców.

Czyn ostatecznie przypisany skazanemu K. W. w pkt III ppkt 3 wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie stanowił wprawdzie występki zakwalifikowany przez sąd *ad quem* z art. 62 ust. 2 u.p.n. w zw. z art. 57 ust. 2 u.p.n. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 k.k. trudno wszelako tylko z tego powodu rozdzielić obronę tego skazanego prowadzoną przez tego samego obrońcę, który reprezentował też interesy oskarżonego P. S., od obrony w zakresie czynu zakwalifikowanego jako zbrodnia z art. 53 ust. 2 u.p.n. w zb. z art. 54 ust. 2 u.p.n. w zb. z art. 56 ust. 1 u.p.n. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. (pkt II wyroku sądu *meriti* – zarzut z pkt II aktu oskarżenia) czy też czynu z art. 258 § 1 k.k. (pkt I wyroku Sądu Okręgowego – pkt I aktu oskarżenia).

Co więcej, obrona obligatoryjna wynikająca z treści art. 80 k.p.k. ma miejsce

w wypadku, jeżeli chociażby jeden z czynów zarzucanych oskarżonemu stanowił zbrodnię, niezależnie od tego, ile zachowań stanowiących innego rodzaju czyny zabronione zostało objętych skargą publiczną.

W związku z powyższym uznać należało, że obrona obligatoryjna rozciągała się na całość postępowania skazanego K. W. związanego z jego działalnością prowadzoną w P., J. i G. i innych miejscowościach na terenie kraju, która polegała na przetwarzaniu i wytwarzaniu środków odurzających w postaci oleju konopnego i pochodnych zawierających składnik aktywny THC oraz ich dystrybucji, gdyż czynów tych objętych zarzutami z pkt. I – III aktu oskarżenia nie da się po prostu rozdzielić, a z tą działalnością głównego oskarżonego bezpośrednio wiązały się przecież też działania oskarżonego P. S. zarzucone mu w pkt. XVII i XVIII aktu oskarżenia, co do których sprawa, po wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie, przekazana została do ponownego rozpoznania sądowi *a quo*.

Już w tym miejscu zauważyć należy, że powyższych ustaleń, w tym związanych ze sprzecznością interesów obu oskarżonych, nie da się przełożyć na czyny przypisane skazanemu K. W. w pkt. IV, V i VI wyroku Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp., zmienionego w tym zakresie przez Sąd drugiej instancji w pkt. III ppkt. 4, 5 i 6 orzeczenia Sądu odwoławczego, gdyż dotyczyły one odrębnych czynów niezwiązanych z działalnością grupy przestępczej, co do których rozstrzygnięto w pkt. I, II i III wyroku sądu *meriti*.

Podsumowując powyższe rozważania, stwierdzić więc należy, że wyrok Sądu pierwszej instancji w odniesieniu do skazanego K. W. dotknięty był uchybieniem z art. 439 § 1 pkt 10 k.p.k., czego nie dostrzegł i nie skorygował Sąd Apelacyjny w Szczecinie. Implikowało to uchylenie zarówno wyroku sądu *ad quem*, jak i wyroku Sądu Okręgowego w zakresie czynów zarzuconych K. W. w pkt. I, II i II aktu oskarżenia w celu przeprowadzenia postępowania od początku w całości, z zapewnieniem temu oskarżonemu prawa do rzetelnego procesu.

Sąd Najwyższy w niniejszej sprawie uznał też za konieczne uchylenie obu wyroków w odniesieniu do skazanych J. J. w zakresie czynów zarzuconych mu w pkt. VII, VIII i IX aktu oskarżenia oraz w odniesieniu do skazanej A. R. w zakresie czynów zarzuconych jej w pkt. X, XI, XII i XIII aktu oskarżenia. Podstawą takiego rozstrzygnięcia były przepisy art. 536 k.p.k. w zw. z art. 435 k.p.k. Wprawdzie co do

tej dwójki skazanych nie miał zastosowania art. 439 § 1 pkt 10 k.p.k. (każde z nich posiadało własnych obrońców), wszelako przypisane im w wyroku Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp. czyny odpowiednio: w pkt. X (zarzut IX a/o) – w wypadku skazanego J. J. i w pkt XIV (zarzut XII a/o) – w wypadku skazanej A. R., objęte następnie pkt III ppkt 3 wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie popełnione mały być wspólnie i w porozumieniu ze skazanym K. W., trudno więc nie przyjąć, że naruszenie prawa do obrony tego ostatniego nie miało przełożenia również na ich sytuację procesową. W konsekwencji i ta zaszłość przeniesiona być musi na pozostałe czyny tych oskarżonych (zarzuty z pkt. VII i VII aktu oskarżenia – J. J. oraz z pkt. X i XI aktu oskarżenia – A. R.), jako popełnione także wspólnie i w porozumieniu w ramach grupy przestępczej, ale też na czyn A. R. zarzucony jej w pkt XIII aktu oskarżenia, bowiem posiadany przez nią środek odurzający w postaci 30 ml oleju konopnego zawierający składnik aktywny THC pochodzić miał z produkcji prowadzonej wspólnie z pozostałymi oskarżonymi.

Nie znalazł natomiast Sąd Najwyższy podstaw do wydania tożsamego orzeczenia w stosunku do skazanego M. P., który wniósł apelację od wyroku Sądu pierwszej instancji, a nie wywiódł kasacji od wyroku Sądu odwoławczego albowiem zarzucone mu, a następnie przypisane czyny w żaden sposób nie wiązały się z działalnością grupy przestępczej, w której mieli uczestniczyć skazani K. W., J.J. i A. R., a objęcie jego osoby niniejszym postępowaniem wynikało wyłącznie z ustalenia o przekazaniu przez niego K. W. 100 gram marihuany (pkt XIV a/o, pkt XVII wyroku Sądu Okręgowego i pkt III ppkt 10 wyroku Sądu Apelacyjnego).

Ponieważ stwierdzenie wskazanego wyżej uchybienia było wystarczające do wydania przez Sąd Najwyższy orzeczenia jak w pkt. 1 części dyspozytywnej wyroku, a w związku z tym istnieje konieczność rozpoznania sprawy w zakresie objętym rozstrzygnięciem kasatoryjnym w całości od początku, rozpoznanie pozostałych podniesionych w kasacjach zarzutów w odniesieniu do skazanych K. W., J. J. i A. R. uznać należało za przedwczesne (art. 436 k.p.k.). Jedynie więc na marginesie zwrócić należy Sądowi pierwszej instancji uwagę na konieczność poczynienia ustaleń i opartych o nie rozważań prawnych również w kontekście przepisów konwencyjnych i zawierających ich interpretację orzeczeń organów międzynarodowych.

Na zakończenie kilka uwag w odniesieniu do tej części orzeczenia Sądu Najwyższego, w której oddalono jako oczywiście bezzasadną kasację obrońcy skazanego K. W. co do czynów zarzuconych mu pierwotnie w pkt. IV – VI aktu oskarżenia.

Wniesiona w tym zakresie kasacja nie wykazała, aby na etapie postępowania odwoławczego Sąd Apelacyjny w Szczecinie naruszył w sposób rażący i mający istotny wpływ na treść orzeczenia przepisy prawa procesowego bądź materialnego (art. 523 § 1 k.p.k.).

Pomimo deklaracji o zaskarżeniu wyroku sądu *ad quem* w odniesieniu do tego skazanego w całości, w tym również w zakresie czynów zarzuconych w pkt V i VI aktu oskarżenia, autorka kasacji nie przedstawiła w tym przedmiocie jakiegokolwiek argumentacji, która podważyłaby ustalenie o popełnieniu przez K. W. czynów odpowiednio z art. 58 ust. 1 u.p.n. (udzielenie marihuany A. S.) i z art. 59 ust. 1 u.p.n. (udzielenie marihuany M. G.).

Natomiast w odniesieniu do czynu z pkt IV wyroku Sądu pierwszej instancji (pkt IV a/o i pkt II ppkt 4 wyroku Sądu Apelacyjnego) w apelacji ówczesnego obrońcy podniesiono pod adresem opinii biegłego z dziedziny badań chemicznych zarzut obrazy przepisów postępowania (art. 7 k.p.k. w zw. z art. 201 k.p.k. i art. 410 k.p.k.), lecz wyłącznie w kontekście niewskazania w tej opinii i nieujęcia współczynnika pomiaru zawartości sumy delta9THC oraz delta9THCA w poddanych badaniu próbkach (pkt 9 apelacji). Natomiast w kasacji opinia ta stała się przedmiotem zarzutu, lecz z kolei jedynie co do naruszenia art. 196 § 3 k.p.k. w zw. z art. 193 § 1 k.p.k., a to w związku – jak to ujęła skarżąca – z niewykazaniem się przez biegłego wiadomościami specjalistycznymi i wiedzą fachową, a wręcz przekroczeniu przez niego w opinii swoich uprawnień oraz wejście w kompetencje sądu. W tym stanie rzeczy, skoro zarzut apelacyjny dotyczył w tym zakresie całkowicie innej materii, mimo że wiążącej się z przedmiotową opinią, brak jakichkolwiek podstaw do stawiania wyrokowi Sądu drugiej instancji (to przeciwko niemu jest skierowana kasacja – art. 519 k.p.k.) zarzutu nierozpoznania lub nienależytego rozpoznania środka odwoławczego – art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k.

Powyższe skutkować musiało w tej części (pkt. IV, V i VI aktu oskarżenia) wydaniem orzeczenia po myśli art. 535 § 3 k.p.k., a w konsekwencji tego również

obciążeniem w tym zakresie skazanego kosztami postępowania kasacyjnego.

Procedując ponownie, Sąd Okręgowy w Gorzowie Wlkp. uwzględni зауваżenia poczynione w niniejszym uzasadnieniu, a w szczególności zapewni oskarżonym warunki do rzetelnego rozpoznania sprawy. Powinien mieć też na uwadze kierunek wywiedzionych w tej sprawie kasacji i wiążący się z tym pośredni zakaz *reformationis in peius* (art. 518 k.p.k. w zw. z art. 443 k.p.k.).

Uwzględnienie kasacji skutkowało też zwrotem oskarżonym uiszczonych przez nich opłat od kasacji (art. 527 § 4 k.p.k.).

Tomasz Artymiuk

Andrzej Stępka

Andrzej Tomczyk

[PŁ]

[r.g.]